

og sådan noget er for noget? Det mener jeg må være rimeligt. Det kan være en erhvervsmæssig baggrund, det kan være en teknisk baggrund, men det skal altså være et menneske, der er vant til at sætte sig ind i nogle ting – læsestof osv. Det mener jeg man er nødt til at lægge til grund.

Derudover skal det ikke være nogen hemmelighed, at jeg også prøver at skele lidt til køns-mæssige hensyn en gang imellem, hvor det er muligt. Jeg synes, det er eklatant, så meget der mangler kvinder i den sektor, og jeg kan ikke se, hvorfor man ikke skulle skele lidt til det – og det gør jeg så i øvrigt også.

Når det drejer sig om de større og helt store institutioner, mener jeg nok, at kravet om indsigt er endnu mere påkrævet. Jeg kan sige til dem, der har været inde på det med det politiske – det er muligt, hr. Kim Behnke også vil komme ind på det i sit næste indlæg – at som jeg lynhurtigt lige har kigget ned over listerne, er over halvdelen af disse repræsentanter i de store institutioner ikke politikere. Det er typisk folk, der har en særlig indsigt i økonomi, i erhvervs-liv, i finansielle ting, hvilket kan være nødven-digt i de helt store institutioner.

Jeg har selv prøvet at være offentlig repræ-sentant i en bank, og jeg syntes ikke, det var nemt, også fordi jeg jo ikke havde mulighed for at henvende mig nogen steder, fordi jeg havde tavshedspligt.

Jeg vil godt tillade mig at understrege, at vi faktisk gør en del ud af informationen til de offentlige repræsentanter. Der er blevet lavet det, jeg kalder grønspættebogen: Hvordan ager-er man? Hvad er det, man skal kigge efter, osv., osv.? Vi arbejder også med nogle kurser for de offentlige repræsentanter, således at de kan bli-ve dygtigere og dygtigere til at leve op til det mere og mere komplicerede, det jo er at sidde i sådan en bestyrelse.

Så der må ske en afvejning af, at kvaliteten skal være i orden, og at der både kan være tale om folk med politisk indsigt og folk med erhvervsmæssig eller anden indsigt. Jeg vil være meget imod at komme med den sædvanlige sang om, at det skal politikere ikke, og hvorfor skulle de, og det er bare politiske vennetjene-ster. Det hører også med til samfundslivet, at der sidder politikere her, men de skal ikke være politikere alle sammen.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Bare en kort bemærkning til fru Sonja Mikkelsen. Det er klart, at staten tjener penge, når den sælger aktier. Ellers er det jo dumt at sælge dem. Det, som vi i dag ikke ved noget om, men som vi prøver at få undersøgt, er, hvor stort et skat-teprovenu staten samtidig taber, fordi man kan få mulighed for at udnytte skattefradrag, som f.eks. Bikuben ellers under ingen omstændig-heder selv ville kunne udnytte, men som den i højere grad kunne udnytte, da den fik inddraget GiroBanks overskud. Det gælder også et skatte-fradrag som Bikubens fradrag via Bornholmer-banken, som er ulovligt, men som vi nu hjælper den til at kunne udnytte. Det kunne den ellers ikke have udnyttet, og det synes vi er grotesk.

Den slags må vi i hvert fald have frem, og jeg håber bare, at fru Sonja Mikkelsen vil være enig med mig i, at når vi gør op, om det var en god forretning, tager vi både plussiden ved aktiesal-get og minussiden ved tabt skatteprovenu med i betragtning.

Kim Behnke (FP):

Hvorfor genfremsætter Fremskridtspartiet dette forslag, spurgte fru Sonja Mikkelsen fra Social-demokratiet. Var det ikke meget nemmere, hvis Fremskridtspartiet gjorde sig den ulejlighed at skrive et parti-program, så slap man for alle disse lovforslag i Folketingssalen?

Jeg ved, at fru Sonja Mikkelsen har været ganske mange år i Folketinget, og jeg ved, at fru Sonja Mikkelsen også er klar over, at sådan fun-gerer det ikke i det politiske liv. At man skriver ting ned i politiske programmer, er jo ikke det samme som at få det formuleret i en konkret lovforslags tekst med et ønske om at få ændret på den danske lovgivning.

Vi gør begge dele i Fremskridtspartiet. Vi har et måske mere detaljeret parti-program, end mange andre partier har. Vi har igennem årene været et af de partier, der har været mest flittige, også i betragtning af, at vi er et oppositionsparti, til at fremsætte forslag i Folketinget. Men det finder vi faktisk er vores pligt. De mennesker, der har stemt på Fremskridtspartiet, har en for-ventning om, at de politiske løfter, vi har afgivet, også bliver omsat til konkrete forslag i Fol-keetinget, og at vi ikke bare passivt ser til, mens regering og satsadministration er penneførere på lovgivningsområdet.

Det hænder jo også indimellem, at Frem-skridtspartiets forslag, som har været fremsat og